



LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.
Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre *Espanya* 8 rals, *Cuba y Puerto-Rico*, 16 rals, *Estranger*, 18 rals.



LA NEVADA.

ARTICLE DE HIVERN.

É ho sabia prou que al desembre ha de fer fret: aixó al méns, es lo natural.

Pero, lectors méus, jo tenia una esperansa, una probabilitat, algun fonament en fi, que 'm feya preveure que lo que naturalment ha de succehir, no succehiria.

No olvidin que vivim á Espanya, es á dir, en la terra clásica de las extranyceas.

¡Natural! Me fan riure. Si aquí natural no hi ha res. ¿Es natural que sent Espanya lo país més rich de la terra siga en realitat aquell en que 'ls homes son més pobres? ¿Es natural que 'ls bisbes, ministres de pau y de germandat cristiana, 's rompin lo báculo per las costellas? ¿Es natural...

En fi, senyors, ¿es natural que governi en Sagasta? Precisament aixó es lo que 'm feya creure que pel desembre faria calor, tanta calor que fins los fusionistas se cremarian.

¡Pero no! al contrari. Ha vingut la nevada y l' Espanya, casi tota entera ha quedat cuberta ab blanca mortalla de neu, com si fós ja un cadáver. Si la mortalla no es més grossa, si no arriba de desde 'ls Pirineus al Estret de Gibraltar, no ha sigut per res més sinó perque á la infelís, á la desvalguda Espanya, fins la mortalla ha de venirli curta.

Hasta després del sepulcre ha de ser pobre.

¡La nevada!

Al fondo montanyas esblanqueidas expelint l' alé gelat de la mort: al péu de las montanyas una extensa planura, blanca, monótona, deserta, que dona frisança 'l véurela. A sobre, un cel de color de plom, inexorable, com si s' hagués tapat als planys, als dolors, als crits de misericordia. Y á primer terme una canya plena de esclexas, pobre refugi de una familia sense pá, ni abrich.

Aixis representaria jo, si fós pintor, lo quadro del ditxos hivern fusionista, del hivern memorable de 1882.

Aixis, desgraciadament, l' enten lo poble.

Pero l' hivern té nous aspectes.

Olvidém los confortables salons dels poderosos. No 's diga may que la santa necessitat ha pagat tribut á la diabólica enveja.

L' hivern polítich está reclamant unas quantas pinzelladas.

També hi ha neu en la política, capas de neu espe-

ssa que coronan las montanyas y omplan las fondaladas. La neu política es l' indiferencia, es aquest esperit públich enrabanat, inmóvil, que no 's commou als dolors de la patria, que no sent lo foch de la passió, ni l' escalf del entusiasme, ni tant sisquera la tibiesca del interés.

¡Quin aire més gelat! ¡Cóm se glassan aquellas ideas generosas que podrian fer la felicitat de la nació si 'l poble las acullís donantlas' hi abrich y confort dintre de la seva ànima!

¡Per tot indiferencial! ¡Neu per totes parts!.. ¡Desamparo per tot arréul..

Per aixó governa qui governa, y mentres lo poble tremola de fret á l' intemperie, 'ls fusionistas fan rodona entorn del foch, y mirant com bull l' olla del presupuesto, ván contant cuántos de quan eran liberals, de quan eran milicianos.

Un home sol podia desfé 'l rotllo fusionista.

Lo vencedor de Alcolea que 'ls la duya amenassada podia llansarse entremitj d' ells com un estripa cuántos.

Al foch de sas miradas vencedoras, al calor de sas paraulas, de aquellas paraulas que quan ressonan de certa manera, derriban tronos, conforme ho demostra l' experiència, podia 'l general Serrano acabar de cop y volta ab la clicca de 'n Sagasta.

¡Més ay! En Serrano ha fet un discurs d' hivern: neu á fora, neu á dintre del Senat.

Ha parlat si; pero ab la capa posada y embossat fins als ulls. Esperava tothom que tiraria la capa al toro y no se l' ha volguda treure de l' espatlla, per no costiparse, com si 'l calor de una idea liberal no fós lo millor preservatiu contra 'ls cadarns que s' apoderan no més que de las naturalesas pobres, débils y malallassas.

¡Qué hi farém! ¡Paciencia!

Naturalment: quan un vol parlar ab l' embós á la boea, ningú l' entén. Las paraulas netas, claras y precisas no poden filtrarse á través de la roba: arriban als oídos com un rumor confós, ininteligible.

Y després jahónt es la bandera tant ponderada de la constitució de 1869?

¡Ah! En Serrano se la guarda sota la capa.

¡Ditxosa capa!.. Si serà que aquell mateix general que tingué tant hermós istiu sobre 'l pont Alcolea, haurá arribat á l' hivern de la vida!

—No, deya un esquerrá que tractava de disculpar aquella falta d' energia. En Serrano es gat vell, es un home previsor, es un polítich hábil, que comprén que sent, com som, al hivern, donar un fart de llenya á n' en Sagasta, escalfarli l' esquena, hauria sigut un acte de misericordia.

¡Pobres esquerrans, si d' aixó 's refian!

Jo tinch por que tot aquell entusiasme s' haja gelat... Fins tinch presentiments de que 'ls que menjan y 'ls que volen menjar, al últim s' arribarán á entendre, prescindint dels principis, y repartintse amistosament las postras.

En aquest cas, que ho fassan tot seguit, are que Nadal s' acosta... y vosté Sr. Sagasta, per enllipolirlos, comensi per enviarlos una barra de turró de neu.
P. K.

LO CANDIDAT.

CRAN REUNIÓ ELECTORAL.—S' invita á tots los que per casualitat están compresos en las listas que ha fet lo govern, á la reunió que avuy á las nou tindrà lloch en... etc., etc.

En aquestos termes está concebut un anunci fixat en totes las cantonadas del poble de... tant se val dirlo com no.

Una hora més tart de la anunciada, lo local designat está plé completamente: en honor de la veritat lo local en qüestió es molt petit, y las trenta ó quaranta personas que s' hi vehuen, son bastant grossas.

Sense preámbuls, perque 's vén que 'ls congregats son gent de pocas cansons, un d' ells que sembla 'l més aixerit, s' asséu darrera una taula y espeta 'l eegüent discurs á la concurrencia:

—Senyors... y homes: Tinch una verdadera satisfacció en veure aquí reunidas las únicas personas decentes que hi ha en aquest poble. Y dich las únicas, perque si hém de creure al govern, tots los que no son aquí no tenen res que perdre, ni saben llegir y escriure... ni son guardas de consums.

Ja saben vostés qu' estém próxims á las eleccions de diputats povincials, y es qüestió de que 'ns previnguem de candidat.

No es precisament que 'ls candidats faltin, al contrari: lo que falta son quartos y lo que sobra son candidats. Aquí davant ne tinch una llista dels que se 'ns han ofert, que suman trenta sis: si fá no fá á rahó de candidat per elector.

Pero aquests bons senyors no fan per casa. L' un no 'ns convé perque 'l coneixém poch, l' altra perque 'l coneixém massa: no n' hi ha cap que no tingui un sis ó un as, sense contar los que tenen una sota.

¡Qu' és lo que convé á aquest poble? Un home que miri pé 'ls nostres interessos, y que 's comprometi á realisar las obras y reformas que aquí necessitem.

¿Ahòat es aquest home? Aquí está la qüestió. Si l' escullim casat, las tragéias de la familia no 'l deixarán cuydar prou bé 'ls nostres assumptos; si es solter los amichs y las amigas lo tindran distret tot lo sant dia; si es sabi 'ns enganyará; si es tonto l' enganyarán a n' ell... Vaja, senyors; la cosa es molt complicadeta y de difícil resolució. ¿Volen veure si entre tots designém una persona apta y de bona sombra?—

Aquí comensa á armarse 'l gran xibarrí del sigle. De noms no 'n vulguin més: sembla qu' estiguin recitant lo calendari.

Al fi 'ls concurrents comensan á fixarse en un sol nom, y de mica en mica la reunió ve á aclamarlo com á únic candidat: aquest nom es lo de don Pere Pamallugas.

—¿Ja están ben decidits? pregunta 'l president.

—Si, si; que ho sigui 'l senyor Pampallugas.
 —Pues nombrin una comissió, y á trobarlo desseguida per veure si accepta.
 La comissió es elegida en un improvis: lo president de la reunió y dos secretaris son los designats.
 —Gracias per la proba de confiança que acaban de donarme; diu l' orador á la concurrència: no més los demano un favor; que aixís com me n' han donat una proba me 'n donguin un' altra, y serán dugas.
 —Digui, digui, cridan varias veus.
 —No més desitjo que m' autorisin per parlar ab lo senyor Pampallugas de la manera que jo crega convenient.
 —Concedit.
 —Pues en marxa.

Després dels trànsits de costum, ja tenim á la comissió conferenciant ab lo senyor Pampallugas.
 —Molt senyor meu, diu lo president: los electors d' aquest poble, han tingut á bé designarlo á vosté com á candidat per la diputació provincial: ¿se troba disposat á acceptar lo càrrech?
 —¡Tant honor!..
 —Déixis de compliments. Al donarli 'l nostre vot, creyém que vosté no ignorará quinas son las necessitats de la comarca y lo que del nostre diputat esperém.
 —Per supuesto: sé tot lo que aqui fa falta.
 —Pues, bueno, ¿accepta ó no?
 —Encara que dupto de la mèva capacitat, accepto ab molt regoneixement.
 —Alto, pues: tingui la bondat d' agafar una ploma y escriure lo que jo l' hi dicto:—«Jo, don Pere Pampallugas, accepto la investidura de diputat provincial, promettent fer aix ó, y alló y lo de més enllá á favor d' aquest poble, y compromentme, en cas de no «cumplirho, á perdre la quantitat de tants mils duros...» Aquí pòsihi una quantitat regular que quedarà dipositada en lo banch tal ó qual, y que vosté perdrá irremissiblement si no fa lo promés.
 —Pero home, no cal tot aixó: jo dono paraula formal de...
 —No hi ha paraulas que hi valguin: avuy d' aixó no se n' ha de fer cap cas. Hi ha electors que han fet un diputat republicà, y després s' ha declarat monárquich; n' hi ha que l' han elegit proteccionista, y s' ha tornat libre cambista... Ja estém prou escarmenats... O firma ó no t' ni un vot.
 —M' hi pensaré.
 —Donchs, hasta demá. Si no accepta las condiciones, llestos si accepta, será diputat... s' enten, si 'l govern no fa trampas.

FANTÀSTICH.



Un capellá de Granada vá dir desde la trona que tots los periodistas hauriam de ser á presiri.
 Vels' hi aquí un capellá que, atacant á la premsa, procura halagar al govern.
 Los fusionistas haurian de donarli una mitra.
 Apa macos, nombréulo bisbe... de Centa.

Segons sembla 'ls capellans tenen lo presiri ficat entre cella y cella.
 Perque ademés del predicador de Granada, hi ha un predicador á Rubí que dias endarrera, dirigintse á un feligrés qu' estava á la porta de l' iglesia, ab la gorra posada, per llibrar-se del fret qu' era bastant intens, vá dirli, senyalantlo ab lo dit:
 —A aquell home d' allá que no 's tréu la gorra, no l' hi quedan més que tres camins: lo presiri, lo patibul y l' infern.

L' home aludit de una manera tant brutal, vá retirar-se per prudencia, apesar de que 'l predicador que volia que tothom se descobris, duya 'l cap cubert ab lo barret de las quatre punxas, conegut ab lo nom de boneto.

Si hagués permanescut á la porta de l' iglesia, descobrintse, es probable que no l' hi haguessen quedat més que tres camins: un costipat, una pulmonia y 'l cementiri.

Y qui se 'n hauria aprofitat, haurian sigut los capellans encarregats d' enterrarlo.
 Los quals sempre miran per casa.

Ja fá dias que 'l govern vé remenant un projecte deliciós, per combatre la fam de Andalusia.

Nada méns que 's proposa permetre l' entrada dels blats estrangers sense pagar dreus. Y 'ls pagesos castellans, com s' ho arreglarán?

¡Oh! 'L nostre govern es partidari de l' igualtat.

L' igualtat davant de la miseria.

Perque, després de tot, ¿qué 'ls importa als andalusos que 'l pá siga una mica més car ó més barato, si ni que siga barato ni car, tenen medís de adquirirlo? En cambi entreguéu los blats castellans á la competència estrangera, y aquells pobres pagesos haurán d' emigrar ó 's morirán de gana.

Per aquest motiu, Catalunya s' ha apresurat á posarse al séu costat, sense escoltar la véu del séu interès personal. A Catalunya l' hi convidria l' entrada libre del blat estranger; pero no pot consentir que aixís se causi la ruina de un gran número de provincias.
 ¡Qué hi farán, es tant egoista!

Pero al ménos, que 'ls castellans se 'n recordin, y que quan se preparin nous cops contra l' industria fabril, se posin al costat nostre per defensarla.

La protecció, tant necessaria per la prosperitat del país ha de ser general y armónica.

Lo que no vulgas per tú no ho vulgas pels altres.
 Y l' una má renta l' altre, y totas dugas la cara.
 Ab los blats y l' industria fabril, l' una má es Castilla, l' altre má Catalunya y la cara es Espanya.

Lo que més llama l' atenció en los últims discursos de 'n Sagasta, son las exageradas protestas de amor á la dinastia.

Sembla que l' home del tupé no haja trencat may cap plat ni cap olla.

Jo, si algun dia dignés que m' estimava, francament no me 'n fiaria pas, perque per en Sagasta y per ningú més va escriure 's aquell ditxo.

—«Quien bien te quiere te hará llorar.
 Mirin sinó á la Sra. Llibertat... Tant que deya que la volia... Mirin com l' ha posada.

S' ha fet un conveni entre Espanya é Italia en lo qual aquestas naciones asseguran recíprocament als séus nacionals lo benefici de defensa per litigar com á pobres.

¡Ay infelissos italians!
 ¡Cuán litiguin los espanyols deixats de las mans de 'n Camacho, qué 'n vendran poch de paper sellat!

Se torna á agitar la qüestió del jurament.
 Se assegura que 'l verb «jurar» se substituirá pèl verb «prometre» lo qual sempre es una ventatje pèls diputats que aspirin á en riquirse.
 Perque 'l prometre no fá pobre.

Alguns periódichs se han ocupat de una senyora de l' aristocracia que pensa entregar tota la seva fortuna als jesuitas: la friolera de 150 milions de rals.

En cambi 'ls jesuitas l' hi asseguran un vitalici per la gloria eterna: xocolate al demati, dinar al mitj dia, sopar al vespre, molt bona cara per part de Sant Pere y lilit ab sumier y mosquitera.

Y es de creure que 'ls jesuitas encare seguirán predicant los mérits esperituuls de la pobresa.

Tota la seva mónita consisteix en que 'l mon fassi despreci de las riquesas. Aixís á n' ells los es més fácil adquiririlas.

Lo bisbe de Placencia y l' Ajuntament de aquella ciutat se disputan la possessió del cementiri.
 Tirin un ós á una reunió de gossos.
 També se 'l disputarán.

En Sagasta, contestant á n' en Serrano, digué en lo calor de la improvisació:

«No accepto la Constitució de 1869, no puch acceptarla, no l' acceptaré, mentras siga monárquich.»

¡Mentras siga monárquich!... Es á dir qu' en Sagasta no 's defuig de tornar á ser republicà 'l dia que l' hi tinga compte.

May un home diu las veritats, com quan no sab lo que 's diu.

Demá diumenje se celebran eleccions de Diputats provincials.

Per lo que toca á Barcelona no hi ha entusiasme, ni esperit... ni electors.

Las famosas llistas dels 13,000 farán verdaders miracles.

Ressucitarán difunts... y pèls candidats fusionistas deixarán endarrera 'l prodigi de la multiplicació dels pans y dels peixos.

Per aixó, per aquestas virtuts, dignas del Redemptor, diuhen los fusionistas:

—Son unas llistas divinas.

A fora no sé lo que passa.
 Me consta, no obstant, que las tupinadas anirán endoyna.

En alguns punts se parla d' actas en blanch; en al-

tres puestos de que votarán doble número d' electors dels que figuran en las llistas... tots á favor del govern.
 Fins en algun lloch, que crech sapiguer y 'm callo, no 's fará elecció... y surtirá 'l candidat ministerial.
 Vaja que 'l que vá á votar se cansa perque vol.
 Tant es que hi vaja com que nó: aixís com aixís lo govern votará per ell.
 Després de tot es l' únich que saben fer los governs espanyols: guanyar las eleccions.

Després no digan que no 'ls ho haja advertit.
 Fixinse en l' anunci qu' en lo lloch corresponent del present número publiquem, ab motiu de l' aparició de un nou tomet de versos del nostre estimat company C. Gumá, ilustrat per Manel Moliné.
 Se titula *Del Bressol al cementiri*.
 Es á dir: la vida del home.
 Y creguin que no hi ha res al mon que fassa riure tant com la vida del home.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—A Capellades aquest any hi ha hagut novenari d' ánimas ab acompanyament de fantasma, que á la nit corria pèls vols de l' iglesia, demanant missas pèls difunts. Un dia vá trobarse ab un coix, que dientli 'ls versos del Tenorio: «Que no me causan pavor vuestros semblantes esquivos» va desenmascararlo, resultant que 'l fantasma era un neo de la població, que s, havia prestat á fer aquest paperot perque 'ls capellans arrepleguessin forsas misas.

A Argentoná, un capellá que havia anat á la facció vá excomunicar als que llegissen la *Campana*—Igual honor vá dispensarnos lo domer de Vidreras. A tots dos los hi donem las gracias per la propaganda que fan en favor de nostre periódich.

Gran fou l' escándol que promogueren lo vicari y l' rector de Sant Celoni, anant á l' enterro de una difunta, al veure á uns quants homes que no 's treyan la gorra. Lo Sr. Vicari, entre altres vituperis, vá arribar á dir que en aquella vila no hi havia home per ell. Vels' hi aquí un capellanet que ha esguerrat la carrera. Porta corona y hauria de dur xavos.

PARTIDA SERRANA.

¡Gracias als sants! A la fi s' ha mogut la gran esquerra: al últim hém vist lluhí lo pendó que ha de vent á redimí aquesta terra.
 Ja hém sentit com ha cantat lo senyor duch de la Torre, y, á parli ab sinceritat, si en Serrano ja ha acabat, ja se 'n pot aná á la porra.

Tot alió tant sostingut de la del xeixanta nou, ara que 'l cas ha vingut, en Serrano s' ho ha begut com aquell que 's beu un ou.

Ja no pensa en restabí la constitució anhelada tal com prometia ahí: vol torná á posarla, sí, pero... un xich modificada.

¡Tant vell volguerse plantar á arreglar constitucions! Si t' ganas d' adobar, busqui un portal... y á posar mitjas solas y talons.

Ha dit qu' ell no més ansia que 's compleixi lo promés, que hi haja pau y alegría, lluna de nit, sol de dia, turró á dojo, y total... res.

Cap idea noble y gran, cap rasgo viu y entusiasta; no més notas d' aquell cant que trobanse dejunant, solia cantá en Sagasta.

Sobre tot molta insistencia en que la constitució, sense treureli la essencia, pot reformarse ab prudencia y encara será milló.

¡Vaya, vaya, y qué aixerit se 'ns ha tornat en Serrano! ¡Quina idea l' hi ha acudí! ¡Modificacions ha dit?

¡Fer reformas? ¡Si 't crech, mano! ¡Es dir que després d' havé malgastat tanta palica declamant ab tanta fé,

sortim, com qui no fa re, ab tota aquesta trafica?

¡Es á dir que la excelencia de la gran constitució ja t' alguna inconveniencia, y que no fora imprudencia treureli un xich de coló?

Vaya, abur, hasta la vista, ilustre duch de la Torre: fa una fatxa bastant trista volguent fer d' equilibrista:

creguim, creguim, deixiho corre.

¡Sab quín es lo resultat del gran discurs que va fé, malament aconsellat, en lo saló del Senat?

Pues miri un xich: aquí 'l t'.

Los que volen formalment

la del any xeixanta nou,
fojen de vosté al moment
pues ja veuhen clarament
que tracta d' amagá ls l' ou.
Los qu' están enamorats
de la del setanta sis.
se 'l miran esgarriats,
assegurant, irritats,
que vol pertorbá 'l país.
Uns per poch, altres per massa,
tots lo miran com un bú,
y aquells perque va ab catxassa
y aquestos perque 's propassa,
no vé á contentar ningú.
Es dir, ningú no es vritat:
hi ha un home que 's desembasta
celebrant lo disbarat
que vosté va fè al Senat:
aquest home es en Sagasta.
«Bravo, déu dirse rihent»
al pensá en lo de la esquerra;
«ja s' ha esbravat tot lo vent,
requiescat in pace, amen»
«ja tenim la esquerra á terra.
«Cridéu, xiscléu, serranistas,
«tots los que 'us queixen per vici:
«per tontos y ánimas tristas
«tindrén fusió y fusionistas
«hasta 'l dia del judici»
Y bèn mirat y pensat
lo pitjor de tot aixó
es que, en últim resultat,
la esquerra s' ha encostipat
y en Sagasta está molt bó.

C. GUMÁ.



Bochs anys endarrera un tal senyor
Candau atacava la Constitució de 1869.
Y l' home del tupé se l' hi encarava
y l' hi deya:
«¡Oh! Si la Constitució de 1869 po-
gués parlar y 's vejés atacada d' aquest
modo exclamaria:—*Tu quoque Bru-*

tus!»
¡Ay! Qui ho havia de dir que al últim en Sagasta
també seria *Brutus!*

S' ha calat foch al ministeri de la Guerra.
S' ignoran las causas del incendi. No obstant jo las
presumo.

Déu haver sigut algun fusionista d' aquells que al
veure certas cosas, tot desseguida treuhen foch pels
caixals.

Y com que certs ministeris tenen la qua de palla...

També en lo ministeri de Marina vá haberhi un prin-
cipi d' incendi.

¡Senyor Sagasta, per mor' de Deu!... Quan vegi la
casa dels seus vehins cremar...

Créguim á mi, asseguris d' incendis.

Dinhen y aseguran que han entrat per la banda de
Bayona cinquanta mil kilos de cartutxos per fusell.

¡Que volen que 'ls diga! Me sembla que son entrete-
niments carlistas, que encare no senten parlar de
Constitució de 1869, ja aixecan lo gatillo per ferhi
blanco.

Escoltin, una pregunta:—¿Quin dia 'ls beneheixen
aquests cartutxos?

Un' altra pregunta:—¿Quin dia entran los correspo-
nents escapularis?

Mirin, no més que perque s' alsessin m' agradaria
que 's restablis la Constitució de 1869.

Perque, tant y tant vá 'l cantí á la font, y 'l carlí á
la montanya, que... vaji á veure si al últim los trin-
xariam.

¡Créguin que fora divino
enviarlos tots al infern,
ara que som á l' hivern
y ja 's pot matar tocino!

Se conta de un senador que al votar la mesa, en
compte de una candidatura, vá tirar á l' urna una pa-
peleta de la contribució de la sal.

Devia ser algun senador andalús (intim amich de 'n
Camacho.

Perque per ferho tot ab *salero* 'ls andalusos.

Parlant un periódich fusionista de la habilitat par-
lamentaria de 'n Sagasta, exclama:

«Es un home admirable: sempre se 'n vá al fondo de
las qüestions.»

¿Al fondo, ab la carbassa de 'n Martínez Campos?

¡Mentida... Impossible!

A Picasent (Valencia) continúan los trabucassos con-
tra las personas més conegudas afiliadas als partits de
l' oposició.
Tot progressa.
La partida de la porra ha pujat de categoria.
Are es la partida del trabuch.

En lo nomenclament de sessions del Congrès vá ser
derrotat lo Sr. Rico.
¡Ojo Sr. Sagasta!
¡Ya cayó un Rico!

Lo termómetro á Madrid ha arribat aquests dias fins
á nou graus sota cero.
¡Quants generals hi ha en lo nostre exércit que si
tenen graus los tenen sota cero, en concepte de l'
opinió!
Pero la qüestió son graus.

Ab la gran nevada que vá caure sobre Madrid, vá ha-
berhi molts rrelliscadas y no pocas caygudas.
Segons un telegrama particular que obra en mon
poder, en Sagasta aquell dia no vá sortir de casa.
Es un home previsor: no vol caure de cap manera.

D. Joseph Maria, com á bon andalús, es molt ge-
nerós.
Figürinse que ha concedit nada méns que 40 dias
de indulgencia per cada vegada que 's diga aquesta
frasse: «*A labada siga la pureza immaculada de Ma-
ria Santissima.*»
Un periódich calcula que treballant no més que
cinch horas cada dia repetint aquesta frasse, un hom-
se pot fer una renda anual de cent nou milions cinch
cents mil dias d' indulgencia.
Y are que vingá 'l bisbe de Daulia á disputar al nos-
tre D. Joseph Maria, la generositat y 'l rumbo.

Un carlí deya:
—D. Joseph Maria 'n fá una miqueta massa, y quan
pujém nosaltres lo destituhirém.
—Ay, ay; per qué, pobre home?
—Perque es un bisbe que té la má foradada.

Ey, per aixó han d' advertir una cosa, y es que en-
care que digan y repeteixin la frasse, no guanyarán
las indulgencias sino ab una condició.

La frasse han de dir-la ab lo cor encés d' amor á la
Verge Puríssima.
—¿Qué té foch D. Joseph Maria?
—¿Qué vol fumar?... ¿Aquí á l' iglesia?...
—No, senyor, no: es que vull encendre 'm lo cor,
per guanyar las indulgencias.



Lo capellá director y propietari de un colegi, tot so-
vint confessava als seus pensionistas, y sempre 'ls dava
la mateixa penitencia:
¿Saben quina penitencia 'ls dava?
Tres ó quatre dias de dejuni.
Y al sortir del confessorari, deya entre si mateix:
—Es l' única manera que tinch de cobrar-me 'ls ho-
noris de confés.

Un barber mentres está afeytant á un seu parroquiá
fá grans elogis de la seva navaja y á lo millor l' hi fá
un tall á la galta.

—¡Cristo! crida 'l parroquiá, al sentir-se la fiblada.
—Es estrany, respon lo barber: miri es la navaja
més vella y més probada que tinch á la botiga.

Y 'l parroquiá exclama:
—¿Lo més estrany sab qu' es? Que sent tant vella no
haja perdut cap dent.



A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- KARADA.—*Ta-ri-fa.*
- MUDANEA.—*Borda.—Sorda.—Corda.*
- SINONIMIA.—*Plá.*
- TRENCA CLOSCAS.—*Frá Diavolo.*
- ROMBO.—
B
M A R
B A L A S
R A S
S

6. GEROGLÍFICH.—*Al istiu, tota cuca viu.*
Han endevinat totas las solucions los ciutadans J. C. S. Y

Carmeta; n' han endavinadas 5 Pompeyo, Tomás Bitllas y
Roputació: 4 Salitrach; 3 J. D. M. y Un nyicris y 1 no més
Un admirador de la Cunibertí.



KARADA.

Per lo pescador té estima,
prima;
L' home qu' es poch valerós
tè dos;
Una planta es sent inversa,
tersa.
Qui per acertarme esmersa
un ratet y encar no ho sab,
creurè que tè vuit lo cap
com una *prima-dos-tersa.*

UN TAPÉ Y F. DE T.

ENDEVINALLA.

Comenso no sent cristiana,
soch fruit dols poch estimat,
apellido poch usat
y població catalana.

UN RECOLETO.

ANAGRAMA.

Lo mèu tot qu' está molt tot
volent saltar un total,
vá dar tant forta caiguda,
que vá ferse bastant mal.

PEPET SIMPÁTICH.

LOGOGRIFO NUMERIC.

- 1 2 3 4 5 6.—Noms de dona.
1 6 3 5 2.—Home esgarrat. *Manco*
3 4 3 6.—Una juguina. *nina*
2 5 6.—Un animallet. *oca*
3 2.—Una negació. *no*
6.—Una lletra. *a*

GEROGLÍFICH.

NOY DE PROFIT.

AB

ab un as se



cap y aud

SFAK

PIQ

A

UN BOTIGUER.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciuta-
dans Cama-curt, Un Recoletó, Salsitra, Sir Byron y Un Martinench.
Las demès que no s' anomenan no 'ns s'erxeixen com y tampoch
lo qu' envian los ciutadans Un aprendet de poeta, Berrefip, Pau de
las cantimplaynas, Zambomba, Un neguítos, Xiquet, N.-P., Trabu-
caire y Alt y Prim.

Ciudadá Jordana (á) Gori: De la senmana passada publicarem lo
geroglífich y 'l anagrama de la present.—Fornell Llerona: Publica-
rem algun cento y un epigrama.—Siervo Solís: Lo que 'ns remet es
bastant manso.—Enamorat d' Espronceda: Publicarem un gero-
glífich.—Sisquet N. y P. Idem dos trenca closcas.—Damiá Alsina: Hi
anirà un gero-
glífich.—Pepet del Carril: Esta bé.—J. Guarro E: En
los versos de vosté hi ha poca facilitat: alguns d' ells son de bala
forsa.—Un Botiguer: Publicarem la Conversa y 'l Trenca-caps.—
Mister Johnson: Gracias per l'envio del quadret de costums.—J.C. S.
Envoyez tout ce qui vous donne l'appetit.—R. Capellades.—V. L.
Argentina.—B. R. Viduras.—y B. B. Sant Celoni: Gracias per las
noticias que 'ns envia.—J. J. D. Sans: Lo millor camí que pot seguir
es anar á trovar l' autoritat: si aquesta no l' escoltes, llavors conti
ab nosaltres.—Sir Byron: Publicarem conversa, trenca-closcas y
sinonimia.—M. V. Breda: la senmana entrant sens falta 'n parlarém

DEL BRESSOL AL CEMENTIRI.

VIATJE BUFO-TRAGICH EN VERS

per G. Gumá.

ILUSTRAT PER M. MOLINÉ.

Forma un elegant tomet de 48 planas en quart, esmeradament
imprés sobre paper satinat ab xispejants dibuixos originals interca-
lats en lo text y una graciosa cuberta.—Preu **DOS RAIS.**
Se ven en la llibreria de Lopez, Rambla del mitj, 20, y demés
principals llibrerias de Barcelona.

LIBROS PARA AGUINALDOS Y REGALOS. Colec-
cion completa de obras económicas y de lujo, ilustra-
das con preciosas láminas en negro y en colores, con
encuadernaciones elegantes. Se hallan de venta á to-
dos precios, en la libreria de Lopez, Rambla del Cen-
tro n.º 20.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET

ab xaradas, epigramas, endevinallas y fins guisr
per las cuineras.

Gran assortit per tots los gustos y totes las fortunas.
Dibuixos variats, cromos perfectes, incrustacions d'
mas distintas y elegantes, tamanys de totes classes y
ratissims, desde 1 1/2 rals fins á 48. Tot aixó ho trobar
berria de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin á
convenceran que no exagerem.

VENTA AL PER MAJOR Y MENOR
pomsals s' otorgan grans rebaixas

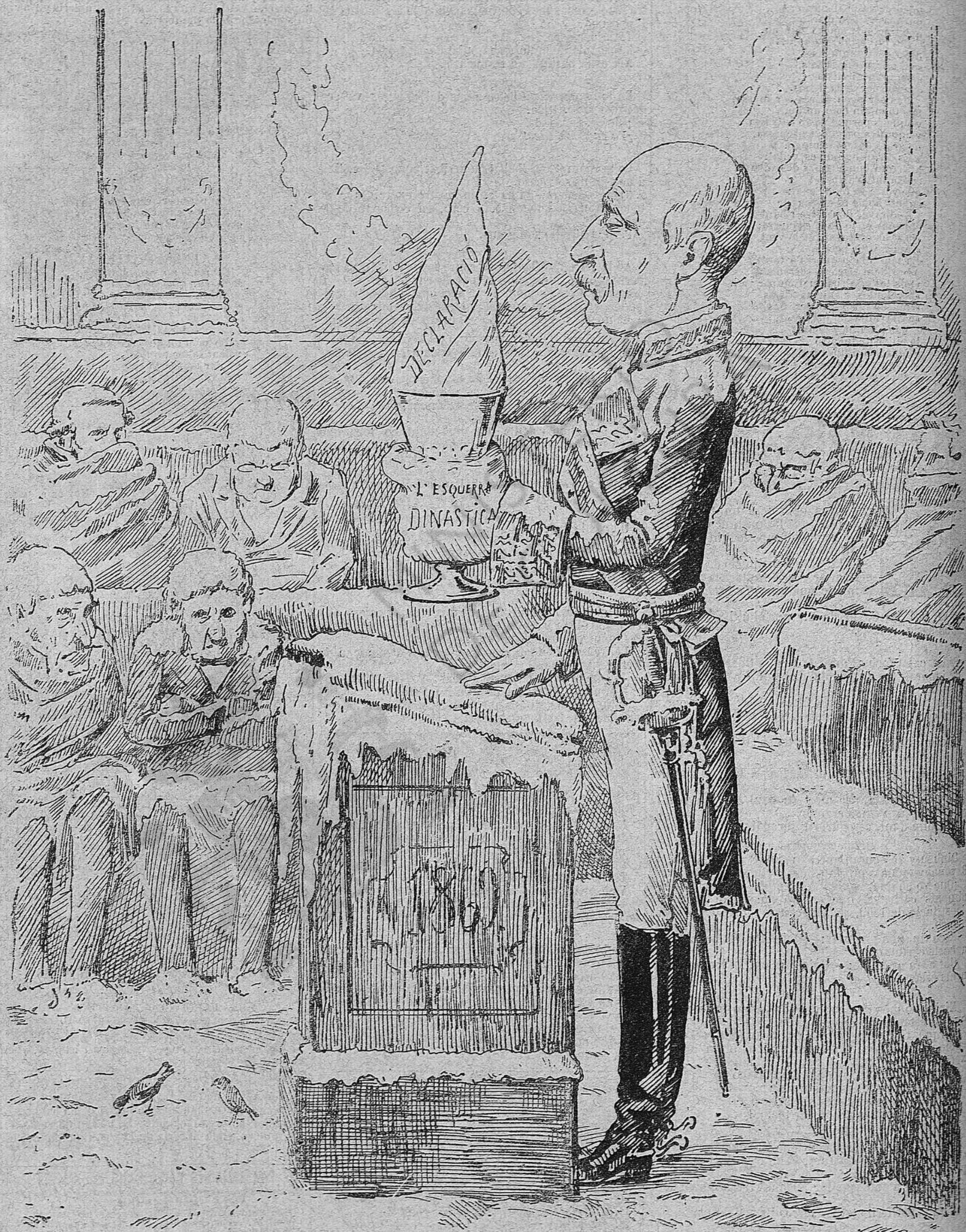
LOPEZ, Editor.—Rambla

Barcelona: Imp de Lluís Tasso, Arº

del Teatre, 21 y 22

del Teatre, 21 y 22

DECLARACIONS DE HIVERN.



—¡Ay general Serrano! Nosaltres esperavam un discurs molt calent, y vosté 'ns ha sortit ab un discurs que 'ns ha deixat gelats!